

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: **nezletilý A.V.**, narozený ... , státní příslušnost Běloruská republika,
zastoupeného zákonným zástupcem.: A.S. (otec), narozený ..., oba bytem ...
zastoupeným.: JUDr. Jiří Dvořák, advokát, sídlem Hálkova 24, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, IČ 00007064, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00
Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 28.1.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2018 č.j.
OAM-46/LE-LE05-ZA18-PD1-2015 o prodloužení doplňkové ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 28.1.2019 se nezletilý žalobce (dále jen **žalobce** či **nezletilý**) prostřednictvím zástupce jeho zákonného zástupce (otce) domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2018 č.j. OAM-46/LE-LE05-ZA18-PD1-2015, jímž bylo rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany tak, že podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), se doplňková ochrana neprodlužuje. Proti tomuto rozhodnutí žalobce v žalobě namítal, že žalovaný *své*

rozhodnutí opřel fakticky pouze o konstatování, kdy: „.... zvýše citovaných informací o situaci v Běloruské republice, v období od udělení doplňkové ochrany výše jmenovanému došlo v Bělorusku k pozitivnímu vývoji stran bezpečnostní situace, a cizinci tak nic nebrání v tom, aby se do své vlasti navrátil.“ Dále žalovaný v rozhodnutí uvedl: „Stran potíží spojených s běloruskou armádou a cizincem porušeného zákazu vycestování z Běloruska správní orgán v první řadě opakovaně připomíná, že tyto skutečnosti nebyly důvodem pro udělení mezinárodní ochrany jmenovanému.“ Žalobce podotkl, že důvodem poskytnutí doplňkové ochrany byly právě okolnosti související s opuštěním Běloruské republiky (dále jen **Bělorusko**), žádostí o azyl v České republice (dále jen **ČR**) a uvedením informací, které by v Bělorusku evidentně byly považovány za diskreditaci Běloruska v zahraničí s velkou pravděpodobností trestního postihu. „Citované informace“ nijak nevypovídají o tom, že by došlo k takové změně situace v zemi původu žalobce, která by odůvodňovala odnětí doplňkové ochrany tak, jak byla poskytnuta. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že žalovaný odnětím doplňkové ochrany vybočil z mezí správní úvahy, když při posuzování toho, zda trvají důvody poskytnutí doplňkové ochrany, upřednostnil méně významné informace o obecném „zlepšování bezpečnostní situace v Bělorusku“ před tím, že v oblasti trestněprávních následků nedovoleného opuštění republiky, žádosti o azyl v ČR s uvedením důvodů, které zcela jistě tamní úřady stále považují za „diskreditaci“ země v zahraničí (na pozadí informací, nasvědčujících tomu, že běloruské úřady žalobce stále aktivně monitorují prostřednictvím osob z okolí žalobce) se situace nijak nezměnila a důvody obav trvají. Dále žalobce namítal, že žalovaný ve svém řízení neprovedl zhodnocení všech aspektů jeho žádosti zejména v oblasti důvodnosti jeho obav z návratu do vlasti a trvání podmínek, pro které mu doplňková ochrana byla poskytnuta. S ohledem na argumentaci uvedenou v čl. III. závěrem bylo uvedeno, že žalovaný faktickým „odnětím“ doplňkové ochrany otci žalobce, porušil zákon o azylu tím, že v řízení o prodloužení doplňkové ochrany nesprávně a neúplně posoudil důvodnost obavy ze vzniku vážné újmy hrozící žalobci v případě nuceného návratu do Běloruska tak, jak mu ukládá ustanovení § 14a zákona. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí napadené žalobou vychází z rozhodnutí ve věci otce žalobce, dopadají uvedené nezákonnosti při rozhodování přímo i do rozhodování v této věci. Vydáním napadeného rozhodnutí porušil žalovaný zákon tím, že pravomocně rozhodl o legálnosti pobytu žalobce v ČR v rozporu se zákonem (v rozsahu výše uvedených konkrétních pochybení), čímž přímo zasáhl do jeho subjektivních práv. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

2. **Napadeným rozhodnutím ze dne 17.12.2018 č.j. OAM-46/LE-LE05-ZA18-PD1-2015** rozhodl žalovaný o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany tak, že podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu se doplňková ochrana žalobci neprodlužuje. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že zákonný zástupce žalobce dne 20.3.2017 podal jménem svým, nezletilého syna a nezletilé dcery (V.V.) žádost o prodloužení udělené doplňkové ochrany na území ČR, v níž uvedl, že on sám požívá doplňkové ochrany v ČR od 26.6.2012 a jeho děti se v ČR narodily. Žalovaný uvedl, že nezletilému žalobci byla doplňková ochrana ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu, jako jedna z forem mezinárodní ochrany na území ČR, udělena rozhodnutím ze dne 13.4.2015 č.j. OAM-46/LE-LE05-LE05-2015 na dobu 24 měsíců s platností do 21.4.2017. K udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany bylo v případě žalobce přistoupeno s ohledem na ust. § 14b zákona o azylu, tedy za účelem sloučení rodiny, neboť otci žalobce A.S., byla udělena a následně opakovaně prodloužena doplňková ochrana dle ust. § 14a zákona o azylu. Žalovaný provedl dne 15.10.2018 za přítomnosti tlumočnicka ruského jazyka se zákonným zástupcem žalobce A.S. pohovor k

žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, kdy v průběhu pohovoru zákonný zástupce mj. uvedl, že jeho děti se v ČR narodily. Dále žalovaný uvedl, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že otci nezletilého, nebyla rozhodnutím č.j. OAM-75/ZA-ZA06-ZA18-PD3-2011 doplňková ochrana na území ČR prodloužena. Při posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany žalobce vycházel žalovaný především ze spisového materiálu k řízení ve věci mezinárodní ochrany č.j. OAM-46/LE-LE05-2015, z obsahu žádosti jeho zákonného zástupce o prodloužení doplňkové ochrany, z protokolu o pohovoru k této žádosti, z Informace MZV ČR č.j. 107603/2018-LPTP ze dne 27.4.2018 a z výpisů z Cizineckého informačního systému k nezletilé V.V., nar. ..., nezletilému V.A., nar. ..., a paní V.L., nar. ..., všichni tři státní příslušnost Běloruská republika; veškeré výše uvedené informace jsou nedílnou součástí spisového materiálu v této věci. Po porovnání výše uvedených informací se skutečnostmi uvedenými zákonným zástupcem v řízení o udělení doplňkové ochrany a v současném řízení o prodloužení doplňkové ochrany žalovaný konstatoval, že došlo k takovým zásadním a trvalým změnám ve vztahu k prezentovaným důvodům žalobce, že udělené mezinárodní ochrany již v jeho případě není zapotřebí, a dobu její platnosti proto nelze prodloužit. Jak bylo uvedeno výše, doplňková ochrana byla žalobci udělena výhradně za účelem sloučení rodiny, jelikož držitelem doplňkové ochrany byl v inkriminované době otec žalobce. Rovněž bylo uvedeno, že rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM-75/ZA-ZA06-ZA18-PD3-2011 (ze dne 17.12.2018) nebyla doplňková ochrana na území ČR otci žalobce prodloužena. S ohledem na nesplnění této základní podmínky pro prodloužení doby platnosti doplňkové ochrany z výše uvedeného důvodu, považoval žalovaný za bezpředmětné v tomto ohledu dále posuzovat materiální, sociální a emocionální závislost žadatele na jeho otci. Současně žalovaný zhodnotil stav žalobce ve vztahu k zemi původu, ale i k území ČR, a dospěl po provedeném zhodnocení k závěru, že případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Ohledně sdělení, že žalobce nedisponuje žádnými doklady, pak žalovaný odkázal na Informaci MZV ČR č.j. 107603/2018-LPTP, podle níž postačí občanovi Běloruska pro návrat do země předložit (i prošlý) „*pas občana Běloruska*“ nebo diplomatický pas, služební pas, či pas námořníka. Pokud takový doklad občanovi Běloruska chybí, má možnost požádat v zahraničí libovolné velvyslanectví své vlasti o vydání tzv. „*potvrzení k návratu do Běloruska*“, které se vystavuje po ověření totožnosti u běloruského ministerstva vnitra. Zákonný zástupce dále ve výpovědi uvedl, že matka nezletilého chtěla na běloruském zastupitelském úřadu vyřídit synovi cestovní doklad, přičemž jí bylo řečeno, že musí vycestovat z území ČR a o cestovní doklad žádat v Bělorusku a na úřadu po ní rovněž požadovali, aby se dostavil otec dítěte; od té doby se na uvedenou instituci neobrátila. Žalovaný uvedl, že nemůže v popsáném jednání běloruského zastupitelského úřadu spatřovat jakékoliv skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 14a zákona o azylu, avšak dále připomněl, že matka nezletilého na výzvu tohoto úřadu nijak nereflektovala a nic dalšího za účelem získání cestovního dokladu pro syna neučinila. Stran neznalosti poměrů v Bělorusku, kterou zákonný zástupce nezletilého rovněž deklaroval, uvedl žalovaný, že vzhledem k velmi nízkému věku žalobce považoval takové sdělení za zcela bezpředmětné. Nezletilý by jistě necestoval do vlasti sám, nýbrž v doprovodu své rodiny, která mu i nyní, na území ČR, poskytuje nezbytnou péči a podporu, a tudíž by mu mohla pomoci též s poznáním nového běloruského prostředí a následným začleněním se do něj. Nad rámec uvedeného žalovaný dodal, že žalobce může společně se svojí rodinou na území ČR nadále pobývat na základě institutů zákona o pobytu cizinců. Žalobce navíc není po ukončení řízení o mezinárodní ochraně povinen

opustit okamžitě území ČR. Za závažnou překážku, která by žalobci v tomto mohla bránit, nelze považovat ani skutečnost, že by např. musel kvůli získání nezbytných dokladů dočasně opustit území ČR. Žalovaný tak na základě provedeného správního řízení dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje ani zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu na základě nově uvedených skutečností, a proto mu doplňková ochrana nebyla prodloužena v souladu s ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu a jeho žádost o prodloužení doplňkové ochrany zamítl.

3. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 21.3.2019** popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by porušil některá ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o prodloužení doplňkové ochrany, výpověď (otce) žalobce, shromážděné informace o zemi původu, a na vydané rozhodnutí, kdy postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné nesprávné či nezákonné. Také trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru se dostatečně zabýval možnou existencí nebezpečí vážné újmy, zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro prodloužení doplňkové ochrany dle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu. Dále žalovaný shrnul průběh správního řízení a svou argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a vedoucí k učiněným závěrům. Jak dále uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí, žalobci byla doplňková ochrana udělena výhradně za účelem sloučení rodiny dle ust. § 14b odst. 2 písm. b), jelikož držitelem doplňkové ochrany byl v inkriminované době otec žalobce, jemuž však nebyla doplňková ochrana na území ČR prodloužena. Je tudíž naprosto zřejmé, že ve vztahu k nezl. žalobci došlo ke zcela zásadní změně jeho osobní situace, která vylučuje prodloužení doby platnosti jeho doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Nezletilý se v současné době již nenachází v postavení rodinného příslušníka osoby požívající na území ČR doplňkové ochrany. S ohledem na nesplnění této základní podmínky pro prodloužení doby platnosti doplňkové ochrany z výše uvedeného důvodu, považoval žalovaný za bezpředmětné v tomto ohledu dále posuzovat materiální, sociální a emocionální závislost nezletilého na jeho otci. Žalovaný tak dále zohlednil ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu ve vztahu k žalobci a rovněž dospěl k závěru, že případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených zákonným zástupcem žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Zákonný zástupce žalobce ve s ním vedeném pohovoru uvedl, že jeho syn, tj. žalobce, se na území ČR narodil, navštěvuje zde mateřskou školu, hovoří česky a rusky, nedisponuje žádnými doklady a neví, jak to v Bělorusku chodí. Uvedené skutečnosti však žalovaný nemůže považovat za překážky vycestování žalobce do vlasti, neboť dle sdělení jeho otce se mu daří dobře, netrpí žádnými zdravotními obtížemi, a neexistuje tak žádná objektivní příčina, která by jeho návrat do Běloruska znemožňovala. Ohledně sdělení, že žalobce nedisponuje žádnými doklady, pak žalovaný odkázal na Informaci MZV ČR č.j. 107603/2018-LPTP, podle níž postačí občanovi Běloruska pro návrat do země předložit (i prošlý) „*pas občana Běloruska*“ nebo diplomatický pas, služební pas, či pas námořníka. Pokud takový doklad občanovi Běloruska chybí (ztráta, odcizení aj.), má možnost požádat v zahraničí libovolné velvyslanectví své vlasti o vydání tzv. „*potvrzení k návratu do Běloruska*“, které se vystavuje po ověření totožnosti u běloruského ministerstva vnitra.

Jsou známy také případy, kdy byl umožněn návrat občanů Běloruska bez tohoto dokumentu, přičemž následovala krátká detence v nejbližší služebně milice k ověření totožnosti a následně vydání dokumentu pro vstup do země s pokynem vyřídit si nový identifikační průkaz do určitého data. Dle výpisů z Cizineckého informačního systému jsou navíc oba rodiče žalobce (stejně jako nezletilá sestra) státními příslušníky Běloruska, a neexistují tak žádné skutečnosti, jež by nasvědčovaly případným potížím se získáním dokladů potřebných pro návrat žalobce do jeho vlasti. Zákonný zástupce dále ve výpovědi uvedl, že matka žalobce chtěla na běloruském zastupitelském úřadu vyřídit synovi cestovní doklad, přičemž jí bylo řečeno, že musí vycestovat z území ČR a o cestovní doklad žádat v Bělorusku, na úřadu po ní rovněž požadovali, aby se dostavil otec dítěte; od té doby se na uvedenou instituci neobrátila. Žalovaný nicméně nespatořoval v popsaném jednání běloruského zastupitelského úřadu jakékoliv skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 14a zákona o azylu. Požadavek běloruského zastupitelského úřadu, aby se k němu dostavil též otec nezletilého, ani sdělení, že cestovní doklad je nutno vyřídit přímo na běloruském území, rozhodně nelze interpretovat jako odmítnutí běloruského státního orgánu vydat žalobci cestovní doklad. Žalovaný připomněl, že matka nezletilého na výzvu tohoto úřadu nijak nereflektovala a nic dalšího za účelem získání cestovního dokladu pro syna neučinila, proto neshledal po řádném přezkumu osobního a rodinného života žalobce žádné okolnosti, jež by nezletilému znemožňovaly žít jeho rodinný život v jeho vlasti. Nad rámec uvedeného žalovaný dodal, že žalobce může společně se svojí rodinou na území ČR nadále pobývat na základě institutů zákona o pobytu cizinců, v čemž mu objektivně nic nebrání. Žalobce navíc není po ukončení řízení o mezinárodní ochraně povinen opustit okamžitě území ČR a záleží tedy pouze na jeho rodičích, zda legálnost pobytu svého nezletilého syna na území ČR dle zákona o pobytu cizinců zajistí. Za závažnou překážku, která by žalobci v tomto mohla bránit, nelze považovat ani skutečnost, že by např. musel kvůli získání nezbytných dokladů dočasně opustit území ČR. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný jako neodůvodněné, proto závěrem navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

4. **Ze zaslaného správního spisu** vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 17.12.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 21.3.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 17.12.2018 zákonnému zástupci nezletilého žalobce předáno dne 14.1.2019.
5. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 *věta první s.ř.s.*). Ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.*).
6. **U ústního jednání konaného dne 7.11.2019** u zdejšího soudu zástupce žalobce setrval na podané žalobě a závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení vzhledem k tomu, že zásah do jeho práv je odvozen do práv jeho otce A.S.

Naproti tomu zástupce žalovaného závěrem navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu, když setrval na svém rozhodnutí s odkazem na správní spis i vyjádření k žalobě.

7. Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu „Osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále brozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně“
8. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
9. Podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu.“
10. Dle § 14b odst. 1 zákona o azylu „Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.“
11. Soud připomíná, že předmětem přezkumu v tomto soudním řízení je rozhodnutí ve věci neprodloužení doplňkové ochrany žalobci, proto se bude zabývat zejména otázkami týkajícími se skutečností s tímto předmětem přímo souvisejících, tj. především důvody, pro něž byla žalobci doplňková ochrana udělena, a zda li tyto důvody i nadále trvají. Také soud považuje za vhodné zmínit, že dle kopie rodného listu žalobce připojeného k žalobě je uveden jako A.V., narozený ... v P., otec A. V. S., narozený ..., a matka L. N. V., narozená ...
12. Žalobci byla udělena mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany dle ust. § 14b odst. 2 písm. b) zákona o azylu za účelem sloučení rodiny, neboť otci v době posuzování žádosti žalobce, již byla rozhodnutím ze dne 8.6.2012 č.j. OAM-75/ZA-ZA06-ZA05-2011 udělena mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany, konkrétně dle ust. § 14a odst. 2 písm. b) téhož zákona. Žalobci byla doplňková ochrana udělena pouze z toho důvodu, že jeho otci již v té době byla udělena doplňková ochrana, proto bylo rozhodnutí správního orgánu tímto přímo ovlivněno a správní orgán přistoupil k udělení doplňkové ochrany žalobci dle ust. § 14b zákona o azylu, jelikož by jinak nebyly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem. K tomu soud dodává, že vzhledem ke skutečnosti, že se žalobce v roce 2014 narodil na území ČR a s přihlédnutím k jeho

nízkému věku se ani nezdá pravděpodobné, aby „stihl“ proti Bělorusku podniknout takové kroky, které by opravňovaly aplikaci ust. § 14a zákona o azylu.

13. Napadeným rozhodnutím nebyla žalobci udělená doplňková ochrana prodloužena a to v přímém důsledku toho, kdy nebyla otci žalobce prodloužena udělená doplňková ochrana rozhodnutím správního orgánu ze dne 17.12.2018 č.j. OAM-75/ZA-ZA06-ZA18-PD3-2011, tudíž přestal existovat důvod, pro nějž byla žalobci původně doplňková ochrana uložena, tj. doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Z úřední činnosti je soudu známo, že otec napadl rozhodnutí správního orgánu ze dne 17.12.2018 č.j. OAM-75/ZA-ZA06-ZA18-PD3-2011 prostřednictvím žaloby u zdejšího Krajského soudu v rámci správního soudnictví, avšak ten tuto žalobu zamítl a tím potvrdil učiněné závěry žalovaného. Není tedy pochyb, že v nyní projednávané věci postupoval žalovaný v logickém souladu se zjištěným skutkovým stavem týkajícím se doplňkové ochrany dle ust. § 14b zákona o azylu.
14. Ačkoliv nebyl shledán důvod pro prodloužení doplňkové ochrany žalobci dle ust. § 14b zákona o azylu, zabýval se žalovaný i možnou variantou, zda nejsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu. Avšak ani v tomto případě neshledal žalovaný důvody, které by opravňovaly udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu. Pro tento účel si žalovaný zajistil dostatek materiálů, na základě nichž posléze při vydání rozhodnutí vycházel. Jednalo se tak především o spisový materiál k řízení ve věci mezinárodní ochrany č.j. OAM-46/LE-LE05-2015, z obsahu žádosti jeho zákonného zástupce o prodloužení doplňkové ochrany, z protokolu o pohovoru k této žádosti, z Informace MZV ČR č. j. 107603/2018-LPTP ze dne 27.4.2018 a z výpisů z Cizineckého informačního systému k nezletilé V.V., nar. ...; nezletilému V.A., nar. ..., a paní V.L., nar. ...; všichni tři státní příslušnost Bělorusko. Veškeré výše uvedené informace jsou nedílnou součástí spisového materiálu ve věci mezinárodní ochrany žalobce. Z uvedených zdrojů jasně vyplývá, že v Bělorusku je již bezpečnostní situace ustálená a dosahující té míry, která postačuje pro běžný život žalobce na území Běloruska a současně neexistují ani jiné faktické objektivní důvody, které by bránili žalobci v návratu do Běloruska. Tímto právním názorem nedochází k porušení mezinárodních závazků, jimiž je ČR vázaná nebo k samotnému porušení zákona o azylu. Soud tedy konstatuje, že žalovaný postupoval v řízení správně, když na základě zjištěných informací o bezpečnostní situaci panující na území Běloruska rozhodl tak, že ji shledal i přes určité nedostatky stále v toleranci, kdy jsou dodržována lidská práva a svobody do té míry, která je všeobecně uznávaná jako dostatečná pro zdravý a bezpečný život osob. K tomu nutno poukázat na tvrzení zákonného zástupce žalobce, jež sám v podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobce sdělil, že v případě návratu žalobce na území Běloruska mu nic nehrozí.
15. S ohledem na osobní situaci žalobce na území ČR neshledal soud žádné důvody, pro něž by nemohl žalobce odcestovat do Běloruska a rozvíjet svůj osobní a rodinný život nadále tam, neboť z úřední činnosti je soudu známo, že otci žalobce a i jeho nezletilé sestře (V.), nebyla rovněž prodloužena doplňková ochrana, tudíž buď se vrátí do Běloruska, nebo si v ČR upraví svůj pobytový status v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.
16. K osobním a pobytovým důvodům, jež byly rovněž předmětem řízení před žalovaným, soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, č.j. 7 Azs 187/2004-94, který uvádí: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají

odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“

17. Soud dále k podané žalobě nad rámec podotýká, že ačkoliv se v případě žalobce jedná o přezkum rozhodnutí přímo souvisejícího s rozhodnutím ve věci (ne)prodloužení doplňkové ochrany otce žalobce, nelze přezkoumat rozhodnutí správního orgánu, jímž rozhodl o neprodloužení doplňkové ochrany otci žalobce v tomto soudním řízení o žalobě žalobce, neboť rozhodnutí ohledně otce žalobce již bylo v rámci správního soudnictví přezkoumáno a rozhodnuto o něm v samostatném řízení před soudem (sp. zn. 60Az 9/2019), kdy byla žaloba zamítnuta. Tedy námitky učiněné v žalobě proti rozhodnutí ve věci otce žalobce, nemohou být v nyní projednávané věci podrobeny soudnímu přezkumu a stávají se tak bezpředmětnými, tudíž se k nim soud nemůže vyjadřovat ani je jinak reflektovat ve své argumentaci. V případě, kdy chtěl žalobce přímo napadat rozhodnutí, jímž nebyla otci prodloužena doplňková ochrana, měl svou žalobu směřovat vůči tomuto rozhodnutí, namísto rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto v jeho věci. Přesto, že právní zástupce žalobce navrhl soudu spojení věcí, soud není tímto návrhem vázán, pokud neshledává pro požadovaný postup důvod, tudíž byla-li žaloba formulována v očekávání vyhovění tomuto návrhu na spojení věcí, projevila se tato skutečnost i v rámci projednání věci žalobce.
18. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), jelikož žádný z žalobních bodů nebyl shledán důvodným a rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu i správním řádem.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 7. listopadu 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně